

INTRODUCCIÓ

1. CELEBRAR L'EUCARISTIA

Cada diumenge, des del temps apostòlics, l'Església és convocada per celebrar l'Eucaristia. Cada diumenge, els cristians som cridats a escoltar la paraula i compartir la taula, fent memòria de la Pasqua del Senyor.

No és cosa de preceptes, això. No anem a missa el diumenge “perquè està manat”. Malament que hi anéssim per aquest motiu... Més aviat és al revés: el “precepte dominical” és la manera com es va formular jurídicament (en una època en què tot es formulava jurídicament) una cosa molt més fonda i important. I aquesta cosa és que, des de l'inici, mentre les formes de pregària, les formes d'organització eclesial, les formes de transmissió de la fe han anat canviant i continuaran canviant en el futur, hi ha hagut una cosa que s'ha mantingut constantment: el trobar-se cada diumenge per a la fracció del pa, per a l'Eucaristia. Cada diumenge hi ha aquesta convocatòria. És el signe distingiu dels cristians.

Els cristians, cada dia, a cada pas de la vida, cerquem de ser fidels a l'Evangelí. Cerquem d'obrir pas cada dia al Regne de Déu entre els homes i les dones, cerquem de ser solidaris i lluitar per una vida més digna per a tothom, cerquem de posar estimació al nostre voltant, cerquem de fer realitat la fe que tenim. I és aquí, en aquests passos de la vida de cada dia, on es comprova i verifica si realment la nostra fe funciona o és només un títol bonic que no compromet a res.

Si no hi ha això, no té sentit dir-se cristià. Però no en tenim prou amb això. No en tenim prou amb el que nosaltres anem construint cada dia. Perquè la fe i l'esperança no ens els hem inventat nosaltres, sinó que ens vénen de Jesucrist, de Déu. Per això ens cal, cada setmana, trobar-nos per escoltar unes paraules i compartir uns gestos que no ens els hem fet nosaltres, sinó que ens venen de lluny, de molt enllà. Unes paraules i uns gestos que ens

uneixen com a comunitat que comparteix i creu en la mateixa salvació, que comparteix i creu en el mateix do de gràcia que ens arriba del misteri de mort i resurrecció de Jesucrist, que comparteix i creu en la mateixa empenta cap a la vida plena que Jesucrist promet i dona.

Cada diumenge se'ns convoca a compartir aquesta trobada comunitària, aquesta presència de Jesucrist, aquesta força de Déu posada enmig de la lluita de cada dia. No és, doncs, cosa de preceptes. Però tampoc no és, certament, cosa de tenir-ne una necessitat sentimental. La convocatòria eucarística del diumenge no és només per quan "en sento la necessitat". No és un acte de devoció privada: és la convocatòria per a tots els qui compartim la fe! I la fe no és una cosa individual i particular: és una cosa col·lectiva, viscuda en comunió amb els altres.

Si un diumenge no podem assistir a la convocatòria, certament que no passa res. Si segons el ritme espiritual d'una persona arriba un moment en què es passa una temporada en què se sent molt poc empesa a participar setmanalment de l'Eucaristia (això passa, per exemple, amb alguna gent jove), doncs segurament que tampoc no és gaire important. Però si els creients traiem tot el valor a aquesta convocatòria dominical, i en la prenem només com un acte privat que es pot fer o no fer, i no ens adonem que és el moment setmanal en què la comunitat cristiana es troba aplegada, per fer present allò que més visiblement la identifica, aleshores convé que reflexionem i ens preguntem si tenim la fe només com una mena de sentiment personal o bé si realment compartim la fe en Jesucrist dintre la comunitat dels creients.

2. ¿ÉS UN PROBLEMA LA CELEBRACIÓ?

La manera de celebrar l'Eucaristia ha anat tenint tons diferents al llarg dels segles. Amb el Concili Vaticà II i la reforma litúrgica s'han fet canvis molt notables i s'han posat a la llum valors que havien quedat molt amagats en els temps anteriors. La llengua intel·ligible, la participació de més gent, el sentiment de comunitat, la més gran claredat de les parts de la celebració, la millor captació dels signes i símbols... Tot això han estat canvis decisius. Tot això ha acostat la celebració eucarística a cada un dels creients. Ja no és només un acte que el celebrant fa i en el qual cal creure, sinó que és un acte que ens entra pels ulls i les orelles i a través del qual creiem.

Però, alhora, aquesta major proximitat de la celebració en ha fet adonar més encara de les seves mancances. Les pregàries, els textos i les mateixes lectu-

res tenen sovint un llenguatge difícil i poc actual; hi ha un excés de paraula i poc espai per al silenci, per al signe gratuït, per a la creació d'un clima de pregària; els signes que es fan resulten molts cops difícils de captar i per tant resulten poc significatius... I encara en un nivell més fondo, el to més comunitari de les nostres celebracions fa adonar de les moltes deficiències de la comunitat cristiana i de cada un dels qui en formen part: la fe feble, la vida cristiana poc compromesa, l'escàndol de les diferències econòmiques entre els qui compateixen la mateixa Eucaristia...

Això és important. I convindria tenir en compte, doncs, el següent:

– **Cal donar més qualitat a les nostres celebracions.** Que poden tenir-ne més que la que ara tenen, sens dubte. Cada celebració i cada comunitat segons el seu estil i possibilitats, però encara es pot avançar molt. Aquest llibre, precisament, vol ajudar a això. Però més important que el que aquest llibre pugui dir, hi ha la consciència que cada celebrant i cada equip de litúrgia ha de tenir que és possible avançar per fer unes celebracions més significatives. Tot i que (cal dir-ho) la reforma litúrgica encara tindria molt de camí a fer, i no sembla pas que per ara els qui haurien de promoure'l pensin fer-ho (i és una llàstima).

– **Cal també donar més qualitat a la vida cristiana:** la de cada cristià i la de la comunitat celebrant sencera. Això pot semblar que té poc a veure amb la litúrgia, però resulta que hi té molt. Perquè la celebració de l'Eucaristia és la font i la culminació de la vida cristiana. L'Eucaristia és el moment en què la vida de fidelitat a l'Evangelí que cada cristià duu a terme cada dia es posa en contacte amb la presència sacramental de la plenitud d'aquest Evangelí, Jesucrist. De manera que si la vida cristiana no funciona, mal pot funcionar l'Eucaristia. Com més seriosament es prengui cada cristià el seu compromís en la vida i el món al servei de l'Evangelí, més intensa i valuosa podrà ser la celebració eucarística. I igualment com més unida estigui la comunitat cristiana de cara a aquest compromís (alerta: com més unida estigui de cara al compromís, no com més còmoda es trobi la gent a dintre la comunitat... que això de tenir com a objectiu fer una comunitat on la gent s'hi trobi molt còmoda, pot ser un objectiu ben alienador).

Però al costat d'aquestes dues coses, cal tenir-ne en compte també una altra de molt important.

I és que la celebració de la fe, la celebració de l'Eucaristia, mai no podrà ser una cosa totalment clara i planera. **La celebració de l'Eucaristia sempre**

ens obligarà a fer un salt, el salt de la fe. Per molts textos significatius que hi poséssim, per molts gestos nous que inventéssim, per molt comunitari i bonic que resultés tot, a l'Eucaristia sempre hi ha quelcom que no ens ve de nosaltres sinó que ens ve de fora. Quelcom que és misteri, i que resta misteri. A l'Eucaristia se'ns convida a escoltar una paraula escrita per una gent que no som nosaltres ni són els nostres coneguts, sinó escrita per uns homes que van viure els moments centrals de la fe i ens els testimonien. I a l'Eucaristia se'ns reparteix un pa i un vi davant el qual se'ns convida a creure que fan presents entre nosaltres l'entrega de Jesucrist.

Per això, doncs, si hom pretén de totes passades fer que la celebració sigui del tot clara i no exigeixi el salt de la fe, ensopegarà, simplement, amb la impossibilitat de realitzar plenament aquesta pretensió. Per això doncs, al mateix temps que hom es preocupa perquè els gestos i les paraules siguin cada cop més clars, propers i significatius, i es preocupa perquè la comunitat que celebra visqui de veritat la seva fe, ha de tenir present sempre la distància que hi ha entre el sagrament, el signe, i allò que el signe vehicula. El creient ha d'acostar-se a la celebració (i els responsables de la celebració han de recordar-li-ho i ajudar-l'hi) disposat a submergir-se en el misteri.